

[Aksel Larsen.]

geligt forbrug. Den giver årlig omkring 1.800 mill. kr. ud til et militærvæsen, om hvilket ethvert fornuftigt menneske burde kunne sige sig selv, at det i bedste tilfælde ville være komplet nytteløst, hvis den situation skulle indtræffe, man vel forudser militæret anvendt i.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen tillod sig i sin storstilede tale at bebrejde os, at vi var villige nok til at stemme for udgifter, men at vi aldrig var villige til at stemme for indtægter; det måtte regeringen med sin meget knappe majoritet selv se at klare. Må jeg tillade mig at gøre det ærede medlem opmærksom på, at vi stemte imod udgifterne til militærvæsenet, men dem stemte det ærede medlem for. Jeg tror nok, 1.800 mill. kr. ville hjælpe på statens finanser, hvis man altså sparede dem på denne konto. Man taler om sparsommelighed og opsparing; ja men lad staten gøre en begyndelse. 1.800 mill. kr. er jo dog en slags penge.

Lad mig så i forbifarten gøre opmærksom på, at de, der har inspireret kongens tale på Dybbøl Banke, enten er utilladeligt uvidende eller bevidst uvederhæftige, hvis de virkelig har bildt majestæten ind, at Viggo Hørup om det militære forsvar skulle have sagt de selvopgivende ord: hvad kan det nytte? Nej, Viggo Hørup var ikke selvopgivende. Han stillede spørgsmålet til militaristerne og fæstningsbyggerne: hvad skal det nytte? Det kunne de ikke forklare ham, og vor tids militarister og NATO-tilhængere kan heller ikke forklare det; de har kun fraser og tomme påstande som svar på rimelige spørgsmål.

Men hvad angår forbruget, så er der et område, hvorpå befolkningens forbrug i Danmark er for lille. Det er boligforbrugets område. Man søger at forklare boligmangelen med den manglende byggekapa- citet, med de stigende krav til boligen og med kapitalmangelen. Kravene til boligens kvalitet må honoreres, men byggekapa- citeten er der ikke noget i vejen med. Ved ordentlig planlægning af arbejdet, med stabil bygge- rytme og med anvendelse af de mest tids- svarende byggemetoder vil både arbejds- kraft, materialer og maskineri række til, så den årlige produktion kan sættes betydeligt

i vejret. Derved og ved standsning af grundspekulationen, den mest utiltalende af al spekulation, kan omkostningerne og huslejen bringes ned.

Men finansieringsproblemet består. Den eneste løsning af dette problem, som hidtil er foreslået, er vort forslag om en bolig- fond, som skal finansiere byggeriet til lav rente og uden kurstab. Vi har vist veje til fremskaffelse af fondens kapital, men lad mig tilføje, at vi er klar over, at den får brug for en meget stor kapital, hvis den ikke alene skal kunne gå ind i stedet for real- kreditinstitutionerne og yde lån til billig rente til tredje prioritet, men også skal gå ind, når det drejer sig om første og anden prioritet.

Derudover vil jeg tilføje: så sandt dæk- ning af boligbehovet betyder, at befolk- ningens boligforbrug taget som helhed skal sættes i vejret, og så sandt ingen kan løfte sig selv ved eget greb i hårtoppen, så kræves der også en bevidst indsats og offer- vilje for at flytte en del af forbruget her i landet fra mindre nødvendigt — ja, jeg har kaldt det overflødig — forbrug til nødven- digt forbrug, boligforbrug. Jeg er ikke i tvivl om, at befolkningen vil være med her, men den kan kun komme med, dersom regeringen, folketinget og de politiske par- tier går ind herfor og træffer de fornødne beslutninger.

Jeg ved ikke, om man virkelig ikke fatter problemets storhed og løsningens uomgæn- gelige nødvendighed. Jeg begriber ikke, at man ikke kan se, hvordan tilstandene er, og hvad de fører til. Er det ikke netop på boligfremskaffelsens og -udnyttelsens om- råde, den gemeneste spekulation skyder sine giftigste og mest ildelugtende blomster? Har man glemt Cort Adlersgade? Lukker man øjenene for, hvordan husvilde familier bedrages ved hushandler på Vestamager? Lugter man ikke stanken fra svindelen om- kring Selvbyggersammenslutningen og lig- nende foretagender? Hvorfor har de dertil egnede myndigheder det som borgervagten, der, når den endelig kom, altid kom for silde? En sådan langsomhed fra den, som ikke skulle bære sværdet forgæves, burde faktisk gøre samfundet erstatningspligtigt over for de bedragne, som ofrede deres spare- skillinger for at få ordentligt tag over